

OLAF SETTI FAROEXPO Í RUNAVÍK

Tað var Olaf Olsen, fyrrverandi reiðari, lögtings-og landsstýrismaður, sum setti Faroexpo-stevnu týsmorgunin.

Bæði fyri og eftir setan settu ungar gentur serstakan dām á setanina við sínum ljóðførum.

Olaf Olsen beyð gestunum – nær og fjar - vælkomnum og segði, at hetta er sjeindu ferð, at Faroexpo verður hildin. Hann segði, at vinnustevnan, sum árinu eru liðin, hevur fingið størri og størri undirtøku.

– Vit eru stødd miðskeiðis í Føroyum, hóast hetta ikki er høvuðsstaðurin, men nógv tann størsti parturin av okkara framleiðsluvirksemi liggur í hesum øki.

Hann segði seg harmast um, at einki hotell er opið í økinum, men segði seg vóna, at hetta skjótt verður møgulegt aftur.

– Vit vóna eisini, at tað skjótt verður skjótari at koyra millum Runavík og Havnina.

Olaf Olsen vísti á, at í hesum tíðum, har veðurlagið nógva staðni argar, kundi hann upplýsa, at Føroyar ikki hava uppliva vatnflóð, jarðskjálvtar ella tyfonir.

– Men, tá hetta er sagt, noyðist eg at viðurkenna, at veðurlagið summar tíðir kann vera rættiliga harðbalið.

Hann helt tað vera trupult at máta virðið av, at fyrirkur kunnu hittast á slíka hátt sum á Faroexpo.

– Men vit vita við vissu, at hetta er neyðugt, og vit vóna, at allir luttakarar kunnu fara heimaftur við teirri kenslu at hava eitt hvørt positivt við sær.

Olaf Olsen vísti eisini á, at lögtingsval verður í Føroyum leygdag, og valorrustan hevur órógvad eitt sindur.

– Vit vóna, at úrslitið av valinum fellir soleiðis, at virksemi fær betri umstøður undir eini komandi stjórn.

Hann segði, at fyrireikararnir vilja gera alt fyri, at Faroexpo eydnast, bæði fyri føroysku og útlendsku luttakararnar.

– Vit vóna eisini, at Faroexpo fer at liva upp til vónirnar, sum luttakararnir hava til hesa vinnustevnu, segði Olaf Olsen, tá hann setti Faroexpo fyri løtu síðan.

Mentan er hugans kveikjari

– At geva mentanini gætur var ikki altíð høgt í metum, men lívleys tykist tann vera, sum einans ger tað, ið neyðugt er. Viðhvørt er tað óneyðuga meira neyðugt enn tað neyðuga, segði bispur, Jógvan Fríðriksson, tá hann setti mentanarvikuna í Løkshøll

Vilmund Jacobsen

Mentanarvikan, sum verður hildin í Runavíkarøkinum um dagarnar, varð sett í Løkshøll sunnudagin. Tað var Jógvan Fríðriksson, bispur, sum setti tiltakið, ið hevur verið fastur tåttur í økinum seinnu árinu.

Bispur byrjaði røðu sína við at vísa á, at møguleikin er til staðar sum ein avbjóðing, ið eggjar til framburð og skapan.

– Viðrák kann elva til vanahugsan, men tá tað lotar ímóti, hugsu vit djúpt og taka árar í hendi. Meðan rákið rekur, er tað skilagott ikki einans at hyggja uppá luftina. Gamalt er, at eins týdningarmikið tað var at skyna á veðrinum, lesa rákið á luftini og taka sólina, eins satt er tað, at tað í sjálvum sær avrikar ikki stórvegis.

Hann segði, at neyðugt er at fara til verka, síggja møguleikar heldur enn forðingar.

Hugans kveikari

Bispur vísti á, at tað at halda stevnu ella fara á messu, er elligamalt fyrbrigdi. Slíkar messur vóru bæði av handaligum og andaligum slag.

– Mentan er jú eitt breitt og fjøltáttað hugtak, meðan listin í sjálvum sær sum hugtak er væl smalri. Mentanin fevnir breitt, og hon er onkursvegna fólkslig. Mentan fangar fólkið, nemur sinnið og er borin av anda. Mentanin er hugans kveikjari, so verk verður lagt úr hondum.

Og Jógvan Fríðriksson helt fram:

– At vera til nyttuna, er gomul máliska og sipar til fatanina, at alt skal vera til nyttuna. Neyðugt var at fara væl um tíðina og ikki ganga sum ein ónytta.

Tað óneyðuga

Bispur vísti eisini á, at tað at geva mentanini gætur, var ikki altíð høgt í metum. Hann legði aftrat, at lívleys tykist tann vera, ið einans ger tað, ið neyðugt er.

– Eyðvitað skal tað neyðuga gerast, men hugsast kann, at tað neyðuga verður stimbrað og ment av ráki og eggjan, sum tað óneyðuga elur fram. Viðhvørt er tað óneyðuga meira neyðugt enn tað neyðuga.

Jógvan Fríðriksson segði, at í hesum føri verður hugsað um teir jaligu ringarnar, ið spreidda seg runt um í einum samfelag, har eitt ríkt mentanarlív livir og andar.

– Vit síggja eina mynd ella ein

– Eyðvitað skal tað neyðuga gerast, men hugsast kann, at tað neyðuga verður stimbrað og ment av ráki og eggjan, sum tað óneyðuga elur fram, segði Jógvan Fríðriksson

– Lívið er meira enn matur, segði bispur, tá hann setti mentanarvikuna í Løkshøll í Runavík sunnudagin

Tað hevur stóran týdning, at menniskju skapa við handans hegni og fimi

málning. Í roynd og veru síggja vit nógv meira. Vit síggja tíð og stað, arbeiði og frítíð. Ja, enntá ein abstraktur málningur kann tíðarfestast, tí mentanin og listin eru um ikki tíðarbundin sum miðlar, ið festa alheimin og tað æviga í nútíðini. Vit hoyra tónleikin og tey, ið spæla, geva okkum nakað, sum vit álvarsliga sakna, um tað ikki var. Uttan tónleik og evnini at syngja misti sjálvt lívið gongulagið – ella lívsrytman fór av lagi og misti steivið.

Meira enn matur

Bispur vísti á týdningin av, at menniskju skapa við handans hegni og fimi, sum hann tók til.

– Tað er handverk, ið sigur søguna um ættarlið, lívshátt og vitan. Vinnuligur framburður byrjar mangan sum hugskot, ið hyggur aftur eftir og tekur til sín fedranna førning, tó ikki afturlítandi burturav, men afturlítandi til tess at kenna søguna og skapa eina burðadygga framtíð.

Jógvan Fríðriksson segði, at á ein hátt er henda vikan – mentanarvikan – ein staðfesting av einum veruleika, ið týskur gudfrøðingur hevur orðað so meistarlíga.

– Vinna og arbeiði til virknar hendur er lívsneyðugt til tess at lívbjarga sær og sínum, til tess at fáa breyð á borði. Uttan breyð, einki lív.

Hann vísti eisini á orð hjá týska gudfrøðinginum, sum sigur, at um vit einans eta breyð – so er deyðin í durinum.

– Minnst meg rætt, orðaði hon setningin soleiðis: »Vit doyggja av breyði eina...« Tað merkir einfalt, at lívið er meira enn matur.

Bispur segði, at hesa vikuna renna hesi bæði fyrbrigdini saman og eru ein heild.

– Vinna og vinnuvitan í samljóði við mentan, søgulig og andsborin avrik. Og úrslitið kemur við svalliga lotinum, sum tey, ið ganga og røra seg í føroysku náttúruni, staðfesta. Úrslitið er eyðsýnt. Tað fer at grógva um gangandi fót, bæði beinleiðis og sagt í myndamáli.

Jógvan Fríðriksson, bispur, endaði við hesum orðum:

– Men fyrst brynja vit okkum út til stundandi vetur – og so kemur várið við sól í fjallaroða, segði hann í setanarrøðuni, har hann at enda eisini ynskti øllum góða stevnu og góða mentanarviku.